

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/619/2014
Identifikačné číslo spisu:	1113222609
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1113222609.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa E. I., bytom P. zastúpeného JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom so sídlom Gr?sslingová 4, Bratislava, o vyslovenie prípustnosti prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1 Pu 153/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. mája 2014, sp. zn. 20 CoP 38/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej len okresný súd) začal konanie o vyslovenie prípustnosti prevzatia E. I., bytom P.ďalej len navrhovateľ alebo umiestnený), Bratislava do ústavu zdravotníckej starostlivosti podľa § 191b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p. uznesením zo dňa 4. júla 2013, č. k. 1 Pu 153/2013-4 na základe oznámenia Univerzitnej nemocnice Bratislava so sídlom Pažítková 4, Bratislava, pracovisko Nemocnica Staré Mesto Mickiewiczova 13, Bratislava, Psychiatrická klinika LFUK a UNB zo dňa 3.7.2013, pretože umiestnený bol prijatý do ústavu bez jeho súhlasu.

Uznesením zo dňa 4. júla 2013, č. k. 1 Pu 153/2013-3 okresný súd ustanovil umiestnenému opatrovníka Mestskú časť Bratislava - Staré Mesto, Vájanského nábrežie 3, Bratislava (ďalej len ustanovený opatrovník) na ochranu jeho práv v konaní o vyslovenie prípustnosti prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti podľa § 191b ods. 2 O.s.p. v spojení s § 29 ods. 6 O.s.p.

Okresný súd uznesením zo dňa 4. júla 2013, č. k. 1 Pu 153/2013-7 rozhodol, že k prevzatíu umiestneného do ústavu došlo zo zákonných dôvodov, keď vychádzal z výsluchu ošetrojúceho lekára F.R. zo dňa 4. júla 2013, z ktorého zistil, že ide o opakovane psychiatricky hospitalizovaného pacienta, odoslaného z CPO Ružinov pre psychotickú dekompenzáciu základného ochorenia. Pri vyšetrení sa prejavilo monologizovanie, štrukturálne poruchy myslenia, pseudofilozofovanie, paranoidné bludné obsahy, zrýchlené myslenie, noncompliantný v ambulantnej liečbe, s diagnózou nešpecifikovaná

schizofrénia a s predpokladanou dĺžkou hospitalizácie 4-6 týždňov. Ošetrojúci lekár výsluch a doručovanie uznesení odporučil. Umiestnený pri výsluchu uviedol, že na kliniku ho priviezli rodičia a išiel dobrovoľne a bol hospitalizovaný na psychiatrii na Malte, kde ho zatvorili, aby nehral na gitare na ulici. Počas výsluchu kládol umiestnený absurdné otázky, či môže mať dom, či môže mať deti, či môže mať priateľku a pod. Následne odišiel, že ide telefonovať rodičom a nepodpísal zápisnicu.

Okresný súd na základe oznámenia advokáta o prevzatí právneho zastúpenia umiestneného a predložení plnej moci zo dňa 30. júla 2013, zrušil podľa § 29 ods. 4 O.s.p. uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4.7.2013, č. k. 1 Pu 153/2013-3, ktorým bol umiestnenému ustanovený opatrovník na ochranu jeho práv v konaní o vyslovenie prípustnosti prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti, nakoľko prevzatím právneho zastúpenia umiestneného pominuli dôvody, pre ktoré súd ustanovil opatrovníka.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 4.7.2013, č. k. 1 Pu 153/2013-7, ktorým vyslovil prípustnosť prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti, so žiadosťou o odpustenie zmeškanej lehoty podal odvolanie umiestnený prostredníctvom právneho zástupcu a žiadal, aby mu súd odpustil zmeškanú lehotu na podanie odvolania proti uzneseniu zo dňa 4.7.2013, č. k. 1 Pu 153/2013-7 a aby odvolací súd zrušil toto uznesenie a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že v konaní nebol riadne zastúpený a ustanovený opatrovník nebol schopný hájiť jeho záujmy a iba formálne prijal zastúpenie a nikdy neprišiel s ním do kontaktu. Preto jeho zastúpenie a vydané uznesenie súdu nebolo v súlade s § 191b ods. 2 O.s.p. v spojení s § 29 ods. 6 O.s.p. Tvrdil, že odvolacia lehota na podanie odvolania začala plynúť od doručenia uznesenia jeho právnenému zástupcovi. Pokiaľ by súd neprijal takýto názor, žiadal odpustiť zmeškanú lehotu na podanie odvolania proti uzneseniu zo dňa 4.7.2013, č. k. 1 Pu 153/2013-7 z dôvodu, že uznesenie bolo doručované umiestnenému v čase, keď bol bez vlastného rozhodnutia a súhlasu pod vplyvom silných utlmujúcich liekov, ktoré mu absolútne znemožnili posúdiť závažnosť doručovanej písomnosti a nebol schopný pochopiť význam a obsah uznesenia.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) uznesením zo dňa 21. mája 2014, sp. zn. 20 CoP 38/2014 odmietol odvolanie umiestneného podané proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 4. júla 2013, č. k. 1 Pu 153/2013-7, ktorým súd rozhodol o prípustnosti prevzatia umiestneného do ústavu zdravotnej starostlivosti, a to z dôvodu, že odvolanie bolo podané oneskorene.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. mája 2014 podal dovolanie umiestnený a žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 21. mája 2014, sp. zn. 20 CoP 38/2014 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Prípustnosť procesných vád vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. c/ O.s.p. (účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený) a § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Dovolateľ namietané vady konania odôvodnil tým, že nebol v konaní riadne zastúpený a súd nepostupoval v súlade s ustanoveniami § 191b ods. 2 O.s.p. a § 29 ods. 6 O.s.p., keď mu ustanovil za opatrovníka Mestskú časť Bratislava - Staré mesto, pretože obec môže byť ustanovená za opatrovníka iba vtedy, keď nie je nikto, kto by mohol byť opatrovníkom podľa § 29 ods. 6 O.s.p. a to osoba pôsobiaca v rodinnom, pracovnom, kultúrnom, prípadne inom prostredí, ktoré je účastníkovi blízke. Ustanovený opatrovník nie je účastníkovi blízka osoba, umiestnený nikdy nemal pobyt v tejto mestskej časti (trvalý pobyt má v Mestskej časti - Podunajské Biskupice) ani nebol v kontakte s uvedeným miestnym úradom. Súd mal ustanoviť za opatrovníka umiestnenému jeho rodiča, lebo aj súdu pri výsluchu, aj lekárom bolo známe meno aj adresa jeho matky. Súd tým, že takto nepostupoval, odňal umiestnenému právo riadne a včas sa brániť proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa rozhodol, že k jeho prevzatiu do ústavu došlo zo zákonných dôvodov. Zároveň je daný osobitný a ospravedlniteľný dôvod, prečo odvolanie nebolo podané včas a je spravodlivé, aby toto pochybenie zo strany súdu bolo napravené odpustením zmeškanej lehoty, lebo odvolacia lehota mohla začať plynúť až od doručenia uznesenia právnenému zástupcovi umiestneného. Ďalšiu námietku vyvodzoval umiestnený z ustanovenia § 191b ods. 3 O.s.p. a tvrdil, že nebol vypočutý sudcom, nebol zabezpečený osobný kontakt sudcu s umiestneným, o ktorom má sudca bezprostredne rozhodovať, pretože osobný kontakt s umiestneným zo strany súdu má rozhodujúci význam pre posúdenie zákonnosti prevzatia do ústavu bez súhlasu umiestneného. Podľa názoru umiestneného konanie v predmetnej veci nespĺňalo kritériá vyplývajúce z článku 5 ods. 4 Dohovoru a

článku 17 ods. 6 Ústavy SR. Umiestnený žiadal, aby dovolací súd zrušil nielen dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ale tiež uznesenia súdu prvého stupňa, ktoré napadol odvolaním, a aby dovolací súd vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas a že dovolateľ je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie umiestneného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania, ktorá je upravená v ustanovení § 239 O.s.p.

Podľa § 239 zák. č. 353/2014, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (ods. 1 písm. a/),
- odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c) na zaujatie stanoviska (ods. 1 písm. b/).

Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Z uvedeného teda vyplýva, že proti uzneseniu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie nie je prípustné dovolanie. Prípustnosť dovolania umiestneného preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť. Dovolanie by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých inak dovolanie podľa § 239 O.s.p. prípustné

nie je.

V dovolaní nie sú namietané vady konania v zmysle § 237 písm. a/ b/ d/ e/ a g/ O.s.p. a procesné vady tejto povahy nevyšli najavo ani v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľ vo veci namietal existenciu procesných väd konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. c/ a f/ O.s.p., pričom dôvody porušenia väd konania videl v tom, „... že v konaní nebol riadne zastúpený ...“ a v prípade ustanovenia jeho zástupcu súd porušil ustanovenie § 191b ods. 2 O.s.p. a § 29 ods. 6 O.s.p., teda tie dôvody, ktorými odôvodňoval i svoje dovolanie. podané proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Cop 122/2013 zo dňa 19. decembra 2013 o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením zo dňa 26. augusta 2014 sp. zn. 7 Cdo 330/2014.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 7 Cdo 330/2014 k namietaným vadám konania podľa § 237 písm. c/ a f/ O.s.p. uviedol nasledovné:

„Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený. Procesná spôsobilosť fyzickej osoby, teda spôsobilosť samostatne pred súdom konať ako účastník konania, je totožná so spôsobilosťou vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v zmysle § 8 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Účastník konania stráca procesnú spôsobilosť a schopnosť samostatne konať pred súdom až v dôsledku právoplatného rozsudku súdu o zbavení (obmedzení) spôsobilosti na právne úkony. Fyzické osoby, ktoré nemajú procesnú spôsobilosť, musia byť v konaní zastúpené zástupcom. Nedostatok procesnej spôsobilosti účastníka konania je teda odstrániteľný.

Dovolateľ namietal existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. c/ O.s.p. neopodstatnene. Dovolateľ nie je právoplatným rozhodnutím súdu zbavený alebo obmedzený spôsobilosti na právne úkony, v konaní o vyslovenie prípustnosti prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti, bol umiestnenému súdom riadne ustanovený opatrovník pre toto konanie, pričom skutočnosť, že určitá osoba bola v ústave zdravotníckej starostlivosti umiestnená bez jej súhlasu, a že jej bol podľa § 191b ods. 2 O.s.p. ustanovený opatrovník, neznamena, že by v tomto konaní mala postavenie procesne nespôsobilého účastníka konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2008, sp. zn. 3Cdo 228/2007). Okrem toho nespokojnosť dovolateľa s formálnym výkonom funkcie súdom ustanoveného opatrovníka, nezakladá procesnú vadu v zmysle § 237 písm. c/ O.s.p.

Dovolateľ ďalej namietal, že konanie v danej veci je postihnuté závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Z obsahu dovolania je zrejmé, že umiestnený prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že súd nesprávne posúdil jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty, odôvodnený tým, že nebol v konaní riadne zastúpený a súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 191b ods. 2 O.s.p. a § 29 ods. 6 O.s.p., keď mu ustanovil za opatrovníka obec napriek tomu, že mu mal ustanoviť za opatrovníka rodiča. Súd mu týmto postupom odňal možnosť včas a riadne sa brániť proti uzneseniu, ktorým rozhodol o prípustnosti prevzatia do ústavu.

V zmysle § 58 ods. 1 O.s.p. súd odpustí zmeškanie takejto lehoty, ak ju účastník alebo jeho zástupca

zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do pätnástich dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

Zákon v tomto ustanovení umožňuje súdu odpustiť zmeškanie lehoty určenej na urobenie procesného úkonu pod podmienkou, že 1. odpustenie zákon nevyklučuje (viď napr. § 240 ods. 2 O.s.p.), 2. dôvod zmeškania je ospravedlniteľný, 3. dôvod zmeškania lehoty mal za následok vylúčenie z úkonu, 4. ten, kto zmeškal lehotu, podal návrh na odpustenie jej zmeškania do 15 dní po odpadnutí prekážky, 5. v lehote 15 dní po odpadnutí prekážky bol urobený aj zmeškaný úkon. Uvedené podmienky sú stanovené kumulatívne; ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nemožno žiadosti vyhovieť. Zákon nekonkretizuje, čo sa považuje za ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty. Ospravedlniteľné dôvody zmeškania môžu byť rozmanité, napr. živelná pohroma, nehoda, úraz, závažné rodinné komplikácie, alebo náhle ochorenie, vždy však pod podmienkou, že ich dôsledkom bolo vylúčenie možnosti urobiť úkon. Určitá skutková okolnosť však môže byť ospravedlniteľným dôvodom v zmysle § 58 ods. 1 O.s.p. len vtedy, pokiaľ medzi ňou a zmeškaním lehoty je príčinná súvislosť. Na jej preukázanie treba doložiť, že k zmeškaniu došlo len v dôsledku tejto okolnosti, a že nebyť tejto prekážky, nedošlo by k zmeškaniu lehoty. Ospravedlniteľnosť dôvodu zmeškania sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétného prípadu. O tom, či sú splnené uvedené podmienky rozhoduje súd na základe preukázaných skutkových okolností.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 50/2002, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, vyslovil právny názor, že súd neodníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom tým, že zamietne jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty (§58 ods. 1 O.s.p.), keď neuzná ním tvrdený dôvod za ospravedlniteľný.

K rovnakému názoru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí v sp. zn. 3 Cdo 232/2005. Najvyšší súd Slovenskej republiky v oboch označených rozhodnutiach (a tiež v prejednávanej veci) vychádzal z toho, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie však s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom (aplikáciou hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav) sa vo všeobecnosti neodníma účastníkovi možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia. To platí aj v prípade posúdenia opodstatnenosti návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Aj tu ide o právne posúdenie zisteného skutkového stavu, ktorého prípadná nesprávnosť zakladá vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nie však vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Treba zdôrazniť, že nesprávne právne posúdenie je síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ním možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, ale samo o sebe nezakladá prípustnosť dovolania, teda nie je vadou v zmysle § 237 O.s.p.

Nakoľko súd prvého stupňa neodňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom tým, že zamietol jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty, keď neuznal ním tvrdený dôvod za ospravedlniteľný a tiež odvolací súd mu túto možnosť neodňal potvrdením prvostupňového uznesenia, dospel dovolací súd k záveru, že nie je opodstatnená námietka, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., v dôsledku zamietnutia návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty“.

Dovolací súd i v tomto prípade sa s týmito dôvodmi stotožňuje, plne na nich zotrváva a na ne poukazuje.

Ďalej dovolateľ namietal, že konanie na okresnom súde prebiehalo bolo v rozpore s ustanovením čl. 17 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky pretože umiestnený nebol po celý čas vypočutý sudcom a výsluch umiestneného uskutočnený vyšším súdnym úradníkom považuje za taký úkon, ktorý bol vykonaný v rozpore s citovanými princípmi.

K uvedenej námietke dovolateľa najvyšší súd odkazuje na ustanovenie § 40a O.s.p., z ktorého vyplýva, že súdny úradník môže, v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom vydávať rozhodnutia a vykonávať iné úkony súdu.

Osobitným zákonom je v danom prípade zákon č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov. Z ustanovenia § 5 a nasl. ustanovení zákona vyplýva, že v občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia súdu. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 Pu 153/2013, vyplýva, že umiestnený bol vypočutý 4.7.2013 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v Bratislave (čl. 6) Mgr. Filom.

Z uvedeného vyplýva, že súd na základe oznámenia o nedobrovoľnom vstupe podľa § 191a O.s.p. vykonal potrebné úkony v zmysle § 191b O.s.p. a to začal konanie, ustanovil umiestnenému opatrovníka, vykonal dôkazy, vypočul chorého, ošetrojúceho lekára...

Z ustanovenia § 191b ods. 3 O.s.p. vyplýva, že dôkazy (ktorým je aj výsluch chorého) vykoná súd čo v danom prípade bolo uskutočnené 4.7.2013.

Úkony vyššieho súdneho úradníka na základe poverenia sa považujú za úkony súdu. V prípade, že by zákonodarca mienil aby úkon vykonal sudca, tak sa to priamo premietne do procesného predpisu tak ako je to v prípade vzatia obvineného do väzby. Keďže vyšší súdny úradník môže v zmysle citovanej právnej úpravy vydávať rozhodnutia, vykonávať iné procesné úkony, je v súlade so zákonom a s právom účastníka na spravodlivý proces, keď uskutoční výsluch umiestneného podľa § 191b ods. 3 O.s.p.

O trovách konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a nepriznal ich navrhovateľovi keďže v konaní úspech nemal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.